

Ranko Risojević

BOLI, PRIJATELJICE

Draga moja boli,
Šta bih ja bez tebe?
Sve dok se ne javiš,
Sumnjam u svoj život –
Sve ostalo je nedovoljno
Da bih rekao kako jesam.
Samo tvoj dodir,
Dolazak, postepen,
Oklijevajući i uviđavan,
Smiruje me i vraća
Velikom svijetu izvan mene.
Ti si samo moja,
Boli, prijateljice,
Od prvog dana našeg poznanstva,
Kada si mi došla
Kroz nožne prste
S kojih su spali nokti,
Koža i moje neznanje.
Polako si se uspinjala,
Redom prećih stvari,
Prema duši, gdje sada
Stanuješ.
Sve ti je tu potaman,
Kao da si se sa mnom rodila.

SLUŠAJ GLAS

Slušaj, ne pomjeraj se.
Ne trudi se da čuješ,
Ne plaši se tišine,
Ne strahuj od riječi,
Ne požuruj prazninu.
Desiće se to, na kraju,
Možda u snu,
Možda pred jutro,
Možda u gradu.
Otvoriće se vratanica,
Okno jedno tamo
Gdje sve počinje
Gdje sve mora da se vrati,
Dovoljno veliko,
Da kroz njega prođe
Onoliko riječi
Tebi namijenjenih
Poslije kojih
Sve drugo će
Zanimiti.

NE POMJERAJ SE

Mračno i gluvo.
Pruženi ruku
Tražiš zid
Uz koji bi krenuo,
Bilo gdje,
Samo da ideš,
Tamo gdje moraš –
Valjda te neko čeka,
Valjda se nešto događa
Jer je uvijek
Tako bilo.
Ne pomjeraj se.
Nema zida na koji si
Navikao,
Nema trga gdje se nešto
Događa.
Prsti više nisu
Dodira znak,
Bliskosti rječnik.

TIJELO

Ko si ti,
što me cijelom svijetu
otkrivaš i pokazuješ?
Ko te je i gdje izabrao,
Da me ružiš
I da te se stidim?
Koliko sam samo truda
Uložio da te popravim,
Da te sklonim od gomile,
Da te zanemarim!
Ništa nije vrijedilo
Ni koristilo mojoj zaludnoj mucu.
U tebi su gledali mene,
Smijali se i ponižavali me,
Dok sam samotan i pogružen,
Bježao kroz tebe
Tražeći pravo mjesto
Koje svjetina neće popljuvati.

GLEDAJ

Ne zatvaraj oči,
Ako su već otvorene.
Ne otvaraj oči,
Ako su već zatvorene.
One više ne služe.
Ne strahuj za vid,
Nije nestao.
Samo gledaj,
Kao u snu što gledaš
I vidiš sve što
Još nisi vidio –
Jutro usred noći,
Mjesečinu u podne,
Nerođene rođake,
Neljubljene žene.
Taj tren, sve će se
Osvijetliti,
Da zatvori otvoreno,
Da otvori zatvoreno.